

nantsfager. Det er en fuldstændig Fornægtelse af, hvad der hidtil har været Ministeriets og det ministerielle Partis Stikord her i Landet. Vi, som have hørt den ene Gang efter den anden Udtalelser fra Ministeriet om, hvorledes Forfatningens sande Grundlag skulde være det at søge Overenskomst, maa virkelig forbauses over at se et Forslag, der udelukker enhver Tale om Overenskomst, og som gjør enhver Tanke om Overenskomst overflødig. Hvad skulde bevæge Landsstinget, og hvad skulde bevæge det høitærede Ministerium til at enes med os om nogen Verdens Ting, naar det kan gjøre Alt, hvad det har Lyst til uden det? Nei, Overenskomsterne ere forbi. Det forekommer mig virkelig rørende af Motiverne at se, at dette Forslags sande Opgave er at begrænde Regeringens Myndighed med Hensyn til visse Udgifter saa meget som muligt. Det er Tanken med dette Forslag at begrænde Regeringens Myndighed; men Enhver kan jo forstaa — det kunne vi virkelig forstaa her i Thinget — at Ministeriets Myndighed efter en saadan Lov vilde blive ganske uden Begrænsning, den vilde ikke være begrænset af Andet end af Ministeriets egne Venner, men en saadan Begrænsning er ikke nogen Betsværgelse for os her i dette Thing. Det, som Ministeriet vil gennemføre ved dette Forslag, opfatter ogsaa jeg som en Forfatningsforandring, og det som en Forandring, der er større end den, der foregik i 1866; thi i 1866 forrykledes ikke Thingenes indbyrdes Forhold, men det Forslag, der her foreligger, vil sætte Landsstinget til eneregerende Thing her i Landet. Dersom vi vedtog dette Forslag, havde vi med det Samme underkrevet vort eget Afstald. Derfor er det ikke saa, at Ministeriet kan have nogen Tanke om at gennemføre dette Forslag, det har ikke været Ministeriets Tanke, og det er berettiget paa Grundlag deraf at spørge: Hvad mener Ministeriet med at fremsætte et saadant Forslag? Jeg vil da ganske kort sige: Dette Forslag er ikke et Forslag til nogen Reform, det er ikke et Forslag, der er fremlagt med nogen Tanke om, at det skulde blive vedtaget, det er simpelt og klart et Led i den ministerielle Taktik, slet ikke Andet. Nu siger Ministeriet, at dets Grund til at fremlægge et saadant Forslag er den, at Ministeriet er overbevist om, at Landsstinget ikke vil vedtage nogen midlertidig Finantslov. Ministeriet betragter det egentlig talt som en stor Indrømmelse mod os, at det under en saadan Stemning i Landsstinget alligevel er kommet her med dette Forslag. Ministeriet vilde sikkert ikke have gjort det under andre

Forhold. Det kan man se af Motiverne, hvor det siges, at Ministeriet navnlig af Hensyn til, at Rigsdagen i Aar er kommen fire Uger senere sammen end sædvanlig, har overvundet de Betæneligheder, det ellers vilde have, ved at fremlægge en saadan Lov. Jeg ser ikke rettere, end at slige Ord hvile paa en Betragtning fra Ministeriets Side, som om det var en kongelig Gnist og Bevaagenhed, naar vi fik en Finantslov her i Thinget; det er noget Ministeriet vilde gjøre for os af og til, men kun naar vi gjøre os fortjente dertil. Dersom vi ikke stikke os vel, mine Herrer, faae vi ingen Finantslov, saa kunne vi have det saa godt. Det er den Naade, hvorpaa det høie Ministerium forstaa sit Ansvar overfor ordnede og lovlige Tilstande her i Landet, at det vil skænke os lovlige Tilstande til Belønning, naar vi opføre os stikkelig, men straffe os med uregelmæssige Tilstande, naar vi ikke handle i Overensstemmelse med Ministeriets Onske. Nu tror jeg, at denne Frugt fra Ministeriets Side for, at Landsstinget ikke i Aar skulde ville yde sit Bidrag til, at Forfatningen bliver i Kraft, er ganske ubegrundet. Det er Noget, som Ingen har Ret til at mene om Landsstinget. Det er nemlig ikke frit. Forholdet er jo ikke saaledes, at den ene af Lovgivningsfaktorerne efter sin Lyst og Veilighed kan vælte det Hele. Jeg tror, indtil jeg ser det Modsatte, at Landsstinget i Aar vil slutte sig til Folkethingets Bestræbelser for at vedligeholde ordnede og regelmæssige Tilstande her i Landet, uanset hvad den høitærede Conseilspresident varsler her i Thinget om. Jeg tror, at Landsstinget vil gjøre det, fordi der ogsaa der vil være en Følelse af, hvad Betydning det har for os her i Landet; i et lille Land som vort, ikke at gjøre Skandale, Noget, jeg tror, ikke blot indadtil, men ogsaa udadtil har Betydning. Altsaa naar det kommer til Stykket, tænker jeg endnu, vi blive enige om at holde Forfatningen, men til Forfatningen høre ogsaa de midlertidige Finantslove (Modsigelse). Ja, det erede Medlem siger Nei, men han maa tillade os Andet at have en anden Mening. Jeg, tror, det er fuldstændig urigtigt, naar Noget paastaar, at de midlertidige Finantslove ere i Strid med Grundloven eller blot ligge udenfor den. Efter min Opfattelse ere de midlertidige Finantslove ligefrem en Bestanddel af vor Forfatning; thi, mine Herrer, vor Forfatning er ikke blot de Ord, der ere skrevne i Grundloven, men ogsaa den grundlovmæssige Praxis, som er gennemført her i 35 Aar, og dertil høre de midlertidige Finantslove. Disse ere en Del af vor Forfatning,